

عنوان مقاله:

مناجات قصه های مثنوی

محل انتشار:

فصلنامه ادبیات عرفانی، دوره 14، شماره 28 (سال: 1401)

تعداد صفحات اصل مقاله: 22

نویسنده:

طاهر لاوژه - استادیار گروه زبان و ادبیات فارسی، دانشگاه پیام نور، تهران، ایران

خلاصه مقاله:

«مناجات» در مثنوی از یک طرف مفهومی مکاشفه ای دارد و از سوی دیگر نقش هنری آن اغلب، توضیح مضامین و تبیین مفاهیم قصه های آن است. مولانا به منظور بیان نکات عرفانی و در جهت تکمیل دقایق باطنی خویش کاربرد مناجات را شیوه ای موثر برای توضیح موضوعات عرفانی داستان می داند. باید دانست که مولانا در مناجات های خویش در راستای نیل به کدام مقاصد سخن عرفانی است؟ بررسی نقش مناجات و کارکرد آن برای درک بهتر مبانی جمال شناسی مثنوی، تبیین دقیق تر نگرش های عرفانی مولانا با استفاده از رویکرد تفسیری معانی رمزی قصه و چگونگی بسط مفاهیم آن از قبل قابلیت های بلاغی این نوع ادبی، هدف اصلی پژوهش حاضر است. این مقاله به روش توصیفی و به شیوه تحلیل محتوا و نقد اجزای تحقیق، مناجات های مثنوی را در ارتباط با درون مایه قصه های آن ارزیابی می کند. نتایج حاصل از پژوهش نشان می دهد که مناجات ساحت جمال شناسی مثنوی را تا حد بسیار هنری متحول می کند و استفاده از آن، نه تنها یافته های ذهنی مولانا را در معانی و صورت های بدیعی گسترش می دهد، بلکه مفاهیم رمزی و مبهم قصه را بر مبنای آن به روشنی تفسیر و تاویل می کند.

کلمات کلیدی:

کلام عاطفی مولانا، مناجات های مثنوی، مفاهیم رمزی، تفسیر و تاویل

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1591391>

